

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Morib. Ignatii Loiolæ, Qvi Societatem Iesv
Fvndavit, Libri III**

Maffei, Giovanni Pietro

Dvaci, 1585

Jn Hispaniam redit. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44004

animaduertisse, vtra ex cæli plaga dextrum, vtra sinistrum esset Christi vestigium: qua dubitatione quasi quibusdam calcaribus incitatus, illico ad montem recurrit, adnotauitq. intentis oculis vel minutissima quæq. sic, vt locus in posterû dubitationi non esset: vsque adeo inexplebile studium sacrosancta illa redemptionis humanæ monumenta, & incunabula Christianæ religionis penitus etiam atq. etiam cognoscendi recolendiq. mentē eius inualerat. Interea cum abesset diutius, nec in turba peregrinorum appareret, ad Frânciscanos defertur desiderari ex eo numero Ignatium. Franciscani suspicati id quod erat, ac veriti ne per eam solitudinē Ignatius in aliquod vitæ vel seruitutis discrimen incurreret; Armenium quemdam in eo cænobio ministrantē, ad illum perquirendum celeriter mittunt. qui descendēti ex Oliueto commodum Ignatio factus obuiam, fuste primum, ac truci vultu acriter minitari, ac temeritatem aspere admodum increpare, deinde immissa manu, & brachio ferocius apprehensum ad diuersoriû trahere minime sane renitentem, quin etiam nouo cælestis gaudij rore perfusum, quod inter eas contumelias Christum sibi præsentē, & vsq. ad hospitium præeuntem, incredibili quodam genere consolationis aspiceret.

In Hispaniam redit. CAP. XV.

VT igitur postera dies illuxit, cum reliquo peregrinorum agmine Ignatius abiit præ desiderio tristior, & relictam prouinciam sine fine respiciens: nec tamen, quoniam præsentī necessitate victus inde recederet, de mu-
niendo

niendo in posterum sibi quandoq. reditu ac man-
sione desperans. Cumq. primo traiectu Cyprum te-
nuisset incolumis, tres ibi onerarias in Italiam para-
tas offendit: quarū vna erat Veneti mercatoris, ma-
xima, & omnibus rebus instructa; altera minor, sed
bene firma, Turcarum; tertia Christianorum, parua,
& male compacta. Ac ceteri peregrini, quòd tempus
erat hibernum, & obnoxium tempestatibus, pro se
quisq. tendere, ac certa mercede pacisci, vt in primā
illam ascenderent: cumq. Ignatius propter egesta-
tem à nauarcho repudiaretur, iidem illum enixe pre-
cari, vt hominem sibi notum, probum, atq. adeo san-
ctum ne recusaret admittere. quibus ille non minus
amare, quàm inepte facetus, Atqui sancto nihil opus
est (inquit) nauis. calcabit æquora multorum exēplo.
neq. vniquam exorari se passus est: sed magno ei ste-
tit cauillus, & contumacia. Cum enim Ignatius inde
per contemptum exclusus, facile obtinisset iisdem
deprecatoribus, vt in illam debilem gratis admitte-
retur: cumq. simul omnia nauigia vento secūdo sol-
uissent; repente cooritur atrox adeo ac sæua tēpestas,
vt Turcica nauis in omnium conspectu miserādum
in modum fluctibus hausta, nullo profus euadente
perierit; Veneta vero in scopulos illisa naufragium
fecerit, saluis tamen hominibus: tertia tantum, qua
vehebatur Ignatius, minime valida, ventis ac flucti-
bus diu multumq. agitata, altero deniq. mense in
Apuliam, lacera ac valde fessa peruenit: quo ex loco
ipse deinde Venetias petiit, tam longa & periculosa
nauigatione mire vexatus. Etenim studio paupertatis,
que fuit illi semper omnibus commodis & emo-
lumentis antiquior, nudis cruribus, hieme sæuiente
conscenderat, femoralibus tantum è tela, concisaq.
D ad hu-

ad humeros aploide, ac sciffili tunica breuiore semi-
 amictus, cū è cælo dēsa caderet nix, ac tristi gelu cun-
 cta inhorrescerent. atq. ad has cæli iniurias accede-
 bant quotidiana vitæ discrimina, vigiliæque, & ce-
 tera maris incommoda: quibus ille pæne confe-
 ctus cum Venetias peruenisset Ianuario mense anni
 MDXXIV. ab hospite Cantabro clementer acceptus,
 nummisq. aliquot ad iter faciendum, atq. ad fouen-
 dum stomachum nimio frigore languentem panni
 quodam frusto donatus, Ferrariam venit. ibi maxi-
 mum vrbs templum ingressus, dum religiose numen
 adorat, mendicus quidam ex iis qui sacrarum ædium
 vestibula conterunt, precationi apprime intentū in-
 tuitus, confestim ad illum accedit, manumq. ad stipē
 porrigit supplex: cui cum Ignatius ex ea quam ha-
 bebat pecunia, nummulum hilari vultu dedisset, atq.
 is (vt fit) rem ad ceteros pauperes detulisset; alius,
 aliusq. deinceps ad Ignatium accurrere: quos ille cū
 se per Christum obsecrantes frustrari fas esse vix du-
 ceret, à minoribus nūmis ad maiores paulatim pro-
 gressus, breui totam crumenam ita penitus exhaustit,
 vt sibi deinde ad cibum illo die capiendum ostiatim
 emendicare necesse fuerit. quam rem pauperes iidem
 mox cōspicati, & maxima quadam admiratione cor-
 reпти; sanctum, sanctū illico exclamant. quibus plau-
 sibus vocibusq. nequaquam inflatus ipse, cum vno
 bonæ conscientie testimonio niteretur, Genuam in-
 de sine vlla cunctatione profectus est. Graue per id
 tempus inter Christianos Reges vigeat bellum; &
 præcipua quæque Cisalpinæ Gallia loca, vel Hispa-
 nicis, vel Gallicis præsidiis tenebantur: cumq. ob id
 ipsum valde infesta cædibus ac latrociniis itinera esse
 cōstaret; admonitus à bonis quibusdam viris Ignatius est,

tius est,

rius est, vt per occultos tramites à via regia declina-
 ret, ni cum ingenti vitæ periculo in manus militum
 vellet incidere. At ille, quem ardens odiũ sui, & amor
 imitandæ Christi patientiæ intrepidũ redderet, recta
 nihilominus ire perrexit. neque ita multum viæ pro-
 cesserat, cum ad oppidũ nescio quod in stationes cir-
 cumfidentium Hispanorum incurrit, qui tam peri-
 culoso ac suspicioso tempore exploratorem sine du-
 bio rati, comprehensum Ignatium, & in domunculã
 quamdam seductum, blande primum interrogant; deinde
 omni vestimento, & ipsis denique calceis fe-
 rociter exuunt, singulas partes proterue simul & cu-
 riose pertractant, numquid ad obsessos vel nuntij,
 vel litterarum afferat, diligenter exquirũt. cum nihil
 eorum quæ putauerant, neque percunctando elice-
 rent, neq. perscrutando inuenirẽt; ira commoti, At-
 qui te Præfecto sistemus, inquit, & confessionem
 quam pertinaciter suppressis, exprimemus: cum ni-
 hil recusaret Ignatius, ac tantummodo peteret, vt
 sua se tunica tectum incedere paterentur; illi vero,
 ludibrii & ignominia causa brachatum per media
 castra, vulgo inspectante atq. irridente perducunt.
 quam ille tam insignem contumeliã excepit ac subiit
 alacer, cum aliis nominibus, tum præcipue quòd in-
 terea sibi species quædam est obiecta Christi Domi-
 ni, cum à Pilato per mediam urbem ad Herodis tri-
 bunalia missus esset, ab eo per summam iniuriam at-
 que indignitatem sprete & illusi; & vniuerso irridẽte
 ac sibilate populo, per hominum ora semel iterumq.
 traducti: cuius opprobrii se quoque factum esse vt-
 cumq. participẽ, mirifice lætabatur. Sed vbi ad Præ-
 fecti diuersoriũ appropinquauit, repentino quodam
 timore perfusus, cœpit subito cogitare apud se, quo-

D ij nam

nam modo ipsum alloqueretur. Etenim Ignatius, quod olim in regia, sermonis flosculos & verborum elegantiam nimium studiose captasset, ad eam vanitatem expiandam, consulto post conversionem instituerat rudi & agresti sermone cum ipsis quoq. dynastis ac principibus agere; & quo magis vulgo contemneretur, omne liberalioris educationis & nobilitatis indicium studiose celare. Tum igitur subiit illius animum, expediret ne tali tempore quidpiam de suscepta seu tarditate, seu rusticitate deponere. Sed cum rem totam accuratius intuens, ab humano timore profectam animaduertisset; usque adeo in semetipsum animo concitatus est, ut nulla habita ratione periculi, non modo mutata consuetudine ad orationis lenocinia non descendere, sed nullum prorsus neque gestus, neque verborum honorem habere Praefecto decreuerit. Quæ res cuiuspiam fortasse temeritatis potius quam consilij videatur esse: sed utique, seruorum Dei, praesertim in ipso seruire pœnitentiæ, facta vel dicta, ad communem sensum ac normam exigenda non sunt. Cum igitur coram illo stetit, ut erat seminudus & squalidus, ne aperto quidem capite, oculos humi defigit. multa ac varia sciscitanti nullam omnino reddit vocem. tantum ad illam interrogationem, Esne speculator? non esse, respondit; idque ob eam causam, ne si nihil contra dixisset, silentio ipso, quod aiunt, rem affirmasse, & merito quaesitorem in suam perniciem efferasse videretur. Tum ille insanum ratus Ignatium, acriter milites increpat, quod in conspectum suum, non bene cognita re, dementem adduxerint; & simul, Abigite hunc, inquit, liberumque dimitte. qua reprehensione magis magisque irritati, cum aduersus Ducem hiscere non auderent, sui doloris pœnas

pœnas ab innocente Ignatio repetūt. nec modo iurgia & probra certatim ingerere, sed etiam impetu facto, pugnis, cubitis, calcibus hominis latera faciemq. contundere, mirabiliter in ipso verberum dolore lætantis, quòd aliquid innoxio sibi ad Christi Domini exemplum perpeti contigisset. Cumq. verberando & conuitiando fessi denique destitissent, miseratus alius quidam miles excepit exanimem, ac fouit, ciboq. recreatum insequenti luce tutū abire permisit. Sed antequam Genuam accederet, rursus in statura Gallorum incidit, verum euentu admodum dispari, si quidem Dux, vt eum in Guipuzcoa natum audiuit, Vasco ipse eidem regioni finitimus, quasi popularē clemēter agnouit, ac benigne tractari à militibus iussum postridie dimisit incolumem. Inde cum Genuā peruenisset, Rodericum Portundum ibi offendit Cantabrum, Hispaniensi classi præpositum, in Ferdinandi quondam regia sibi notum; cuius beneficio dum Barcinonem traicitur, nihilo pacatiori vsus est mari, quàm terra paulo ante vsus fuerat. Etenim à piratis conspecta nauis, qui valida per eos dies classe infestum habebant mare Ligusticum, ingenti nauarum labore metuq. manus insectantium effugit.

Barcinone ad studia litterarum aggreditur.

CAP. XVI.

INterea Ignatium Hierosolymitana commoratione prohibitum, grauis coquebat cura, quid ageret, quod nam potissimum vitæ genus eligeret. ac multa secum agitāti venerat illi dudum in mentem, cœnobium aliquod ingredi maxime dissolutum, vt ibi, dum lapsam reli-

D iij

gionis